

medarbejdere? Det er jo ikke kun et lovgivningsspørgsmål, det er ikke kun et folketingsspørgsmål; viljen rundt omkring til at bevare de ældre medarbejdere skal jo også være der, og det vil jeg da godt håbe kommer ind i debatten i højere grad, end det har været.

Jeg må sige til finansministeren – det er en gammel diskussion, vi har haft, jeg skal nok vende tilbage til den i anden sammenhæng – at det offentlige altså også skal sende nogle signaler ud på ældreområdet, der er tilfredsstillende. Jeg ved ikke, om finansministeren kan huske det, men jeg har jo haft en lille sag kørende i Ålborg med en politimester, der søgte en parkeringsvagt, men parkeringsvagten måtte altså ikke være over 45 år gammel, og desværre har justitsministeren ikke villet gribe ind over for det. Nu håber jeg så, at statens højeste mand på ansættelsesområdet vil have nogle meninger om det – ikke i dag, men vi kan vende tilbage til det.

Men tænk engang, at man kan gå ud og forklare mennesker, også i det private erhvervsliv, at man ikke kan være parkeringsvagt, hvis man er over 45 år. Så spørger jeg bare: Hvordan i alverden skulle man så få de private virksomheder til at bevare deres ældre medarbejdere? Ikke fordi jeg ser ned på parkeringsvagter, men jeg må sige, at når begrundelsen for ikke at kunne gøre det er, at man skal have dem så længe, at deres uddannelse kan tjene sig hjem, og at det tager mindst 20 år, så må jeg sige, at så har man en meget effektiv og meget dyr uddannelse for parkeringsvagter.

Deltidsarbejde for de udsatte grupper, fleksjob taler regeringen om. Glimrende. Man bygger så op omkring tilskud. Jeg tror, at fleksjob er meget vigtige også for disse udsatte gruppers selvværd, det, at de kan være med i samfundet.

Men jeg vil godt bede ministeren og regeringen overveje på lidt længere sigt, om tilskud er den eneste måde, man skal gøre det på. For jeg tror, at mange virksomheder holder sig tilbage med hensyn til at tage mennesker ind, der ikke er på fuld arbejdsstyrke. Jeg tror, at man holder sig tilbage og siger: Jamen hvis de nu alligevel ikke kan arbejde f.eks. i nogle dage, hvad så? Bliver jobbet så ikke udført?

Nu har jeg arbejdet noget med de sindslidendes forhold og vil gerne give en idé derfra videre. Vi har i Danmark og i øvrigt flere steder i udlandet en model, der hedder en Fountain House-model. Den skal jeg ikke gå nærmere ind i, den har meget med sindslidende at gøre,

men en af ingredienserne, der måske kunne overføres til andre områder, er en indbygget garanti for, at jobbet bliver udført. Når denne institution laver en aftale med en arbejdsgiver, siger man: Tag vores medlem, vedkommende kan sagtens klare jobbet i en længere periode, men der kan godt være en dag i ny og næ, hvor det kniber; så sørger vi for, at jobbet bliver udført. Arbejdsgiveren har garantien for, at jobbet bliver udført. Det er måske ikke det samme menneske, der kommer lige den ene dag, men jobbet bliver udført.

Jeg tror, der er mange virksomheder, der siger: Jamen hvad skal vi gøre, hvis vi tager mennesker ind, som ikke har fuld arbejdssevne? Hvad så? Kan det så ske, at vi lige pludselig står og mangler en arbejdskraft? Denne model har altså vist, at det kan lade sig gøre på den måde. Jeg vil foreslå, at regeringen ser, om den model kunne bruges på andre områder for udsatte grupper.

Uddannelse er selvfølgelig både et nødvendigt fundament og vigtigt for Danmarks fremtid, og derfor er det godt, at regeringen vil diskutere nogle modeller og nogle muligheder, der gør uddannelsen i folkeskolen, men også i de videregående uddannelser, bedre.

Sundhedsvæsenet nævner regeringen jo selvfølgelig også. CD tror, at sundhedsvæsenets problem i højere grad er et strukturproblem end et pengeproblem. Et eller andet kunne tyde på det med alle de penge, vi faktisk har smidt i sygehusvæsenet inden for en årrække, og der er jo mange ting, der ikke er blevet meget bedre af det. Jeg tror, der skal tages nogle nye initiativer. Regeringen er på vej, men der skal nok tages nogle flere initiativer.

Her er der i alt fald et spørgsmål, som man måske kan rejse generelt: Er det klogt, har vi virkelig råd til både i sygehusvæsenet, også på universiteter, også andre steder, at lade de mennesker, der er fantastisk veluddannede til deres fag, sidde og administrere, når vi samtidig uddanner mennesker, der er dygtige til at administrere?

Jeg siger bare, at i en privat virksomhed er det jo ikke den dygtige administrerende direktør, der også nøjagtig ved, hvordan man nede ved samlebåndet skal skrue skruerne i. Han spørger, hvordan det skal gøres, og hvad der skal til, for at det kan fungere effektivt, og så træffer han eller hun nogle beslutninger.

I det offentlige er det altså sådan, at overlærer eller professorer, eller hvad ved jeg, ofte